

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. BOUTIQUE

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.
ΜΙΑ ΓΡΗΑ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.
ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

(Στὸ οποῖτο τοῦ κώμητος, στὴν τραγανία. Ο κώμης εἶναι μόνος καὶ μονολογεῖ).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Παραμονή Πρωτοχρονίας, πάλι! Ήδως χρόνια πέφασα από τοῦ...

“Ηταν παραμονή Πρωτοχρονίας δύτες ή λοιπά;

Δέν ξανάδα τέτοια μάτια στη ζωή μου. Μέ την άναντική τους πέφασα τοῦ παραμονής εδώ, με τὸ έρωτα τῶν ματιῶν της. Δέν θέλησα ἀπό τοῦ νὰ ξαναῦδω ἄλλη γυναῖκα. Λέν εἴλα πεινάσσωσθην σὲ καυτά. Καὶ δέν πλευτεψα πεινάσθητε στὸν έρωτα, σύντε τὴν φύλα. Ζωδίουμάχος ἐδὼ με τὸν πιστὸ ποντίκητην. Καὶ οὐεποτοῦδούσα τὰ πεφασμένα... Τα εὐτυχίουμενος μηνούς ἔλλοτε, μᾶς τέτοιου βραδιάνα... Τι χρόνι, τὶ γιορτή, τὶ ἐπίπεδη γῆ τὸν καινούργιο χρόνο; Α., νέες χρόνες ποι θυσεοῦ δέν πιστεῖς νὰ μὲ γελάσῃς πεινάσθητε; Ξέρω τὶ φεύγετε εἰς η πεσσούσεσσι κάθε νέον έτοντος. Κι' επειτα σ' αὐτὴ τὴν ήλικια πού είμαι τὶ έχω πεινάσθητε;

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Κύριε, εἶναι μια γρηγόρη ξένη, η οποία ποιεῖ χρονάνθεμα. Θέλετε ν' ἀγοράσετε;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Τα παραμονά σέ πάντα μια συντροφιά. Είναι μια παραγομα... Πιέτε της γρηγόρη νὰ φθάσει;

(Ο δημόσιες τραγές. Μπαίνει η γρηγόρη ἀνθοπώλης).

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ, (τρέμοντας).—Θέλετε χρονάνθεμα, κύριε;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Γιατί τραγεῖς ήτοι, πούδα μου;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ. Κάνει πολὺ κρότο, κύριε, καὶ δέν είναι πεινάσθητε νέα, καθὼς βλέπετε.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Κάθησε, κύριε, νά ζεσταθεὶς λίγο.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Θα ίμειται πολὺ νὰ καθήσουμε, αὐτή σου.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μή στενοχωρίστε γι' αὐτό. Θὰ ἀγοράσω ἐγώ δηλα τὴν αὐτή σου.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—“Ολα μον τ' ἄνθη;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Ναί, θέλω ἀπό πολλά λουλούδια...

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Θὰ ἔργετε βέβαια οὐσογένεια. Καὶ θέλετε νὰ στολίσετε με πολλά ἄνθη τὸ τραπέζιο σας ἀπόφει.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δέν ἔχω κανένα στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸν θέλω ἀπόψε για συντροφιά πολλά, πάρα πολλά λουλούδια. Ήδωσα στοιχίου τ' ἄνθη σου;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Είξαστε φράγκα.

Ο ΚΟΜΗΣ.—“Ω, εἶναι πολὺ λίγα είσαστε φράγκα. Θὰ σᾶς δώσω πενήντα.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Κύριε, δέν δέρουμε ἐλευσμόνη.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δέν ποδιά, δέν δίνω ἐλευσμόνη. Είναι τόσο ώραια τὰ λουλούδια σου, μάστε μέσην 50 φράγκα. Κάθησε λίγο κοντά στὸ τζάκι μας ζεσταθεὶς.

(Η ἀνθοπώλης κάθεται μὲ κινητιστική καὶ υφεσ μεγάλης ωρίας στὴν θερμόσταση).

Ο ΚΟΜΗΣ, (αισθημένος ἔτα ακατανόητο σεξουαλὶκὸν γάτη τὴν ἀνθοπώληδα).—Καὶ σεῖς, κύριε, δέν ἔργετε κανένα στὸν κόσμο;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Κανένα.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Ωτε δέν σᾶς περιμένει κανεὶς ἀπόψε, στὸ σπίτι σας;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Κανεῖς, κύριε.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Τότε... σᾶς παρασκεύαλω... ἀν θέλετε..., μείνετε νὰ δειπνήσετε μαζί μού ἀπόψε. Είμαι μόνος, καθὼς σᾶς είτα. Καὶ δά σεγνοστισθῶ πολὺ, ἀν δεχθῆτε νὰ καθήσετε ἀπόψε στὸ τραπέζιο μου.

(Η ἀνθοπώλης κλαίει).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Γιατί κλαίετε;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Είναι τόσα δέρα χρόνια πού δέν ἔχω καθήσει σὲ τραπέζιο.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Γιατί;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—“Αχ, κύριε!... Η διστυγία... Η μονα-

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ

Ξά... Τὰ θλιβερά που δεῖται σὲ μια γωνιά τοῦ δρόμου, ἐπάνω στὸ γύροντα...

(Κλαίει πιὸ δυνατά).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μά γιατί διαλέξατε τὸ ἐπάγγελμα τῆς πλανοδίου ἀνθοπώληδα; Δέν θα υπεράσπαστε νὰ κάνετε τίποτε ἄλλο;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Τι ἄλλο, ἀλλούμονο;... Δέν είμαι ίκανη τοῦ πάτο τοῦ καλύτερου, ζωρίς. (Αναστεγάζει).

Ο ΚΟΜΗΣ, (στὸν ὄπιοντες).—Πέτρο!

(Μπαίνει δὲ ὑπερέης).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πέτρο, στολίσε τὸ τραπέζιο μὲ τὰ λουλούδια αὐτά.

Καὶ βάλε ἓν πάτα κάθισμα.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Κύριε... Επιτρέψτε μου νὰ στολίσω ἐγὼ τὸ τραπέζιο σας μὲ τ' ἄνθη.

Ο ΚΟΜΗΣ.—“Αν θέλετε...”

(Η γρηγόρη ἀνθοπώλης στολίζει μὲ πολὺ γονότο τὸ τραπέζιο, μὲ τὰ λουλούδια).

Ο κώμης την παρακαλούντει μ' ἐκπληκτά μάτια).

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Είναι ώραια έτσι. Δέν είναι ώραια, πούρι;

Ο ΚΟΜΗΣ.—“Εγγέτη βλέπεται πολὺ γονότο.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Μά βλέπετε καταγίνωμαι μὲ λουλούδια.

(Χαμογελάει πικρά).

(Η γρηγόρη ἀνθοπώλης ἔχει συνέλθει τώρα μὲ τὴν ζεστασά τῆς καμαράς, τὸ πρόσωπο τῆς σόδισε, τὰ μάτια της λάμπουν, δέν φαίνεται πειρά τοῦ γονότος).

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Πρέπει νὰ φύγω τόπου.

Ο ΚΟΜΗΣ.—“Οζι, όζι. Κάνετε μων τὴ γάρι νὰ δειπνήσετε μαζὶ μου ἀπόψε. Είμαι τόπο μόνος.”

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Πιατί είσωστε τόπο μόνος;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Αγάπησο πολὺ, πάψα πολὺ ἄλλοτε μιὰ γυναῖκα.

η δύοις...

(Έξαφρα σταματά σὰν νὰ μετάνοωσε πολὺ ἐκμυστηρεύεται τὸ πόνο του σὲ μιὰ ἀγνωστή γυναῖκα πολὺ πολλάτε λουλούδια στοὺς δόμους).

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Κι' γιανάκια μάτια σᾶς πάχωνται πολὺ, σᾶς πούλασται;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Η γυναῖκα μάτια της έγινε μάτια νὰ μη παντρεύτω, νὰ γίνω μισογόνη, καὶ οι γάστρια μισάσθωσαν.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Μισάνθρωπος είστε πολὺ πρωτεύετε στὸ δεῖται σας μιὰ πτωχὴ ἀγνωστή γυναῖκα;

Ο ΚΟΜΗΣ.—“Ω, σᾶς παρακαλώ...”

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Είναι ώραιότερη τόπο σας νὰ κάθετε;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Ναι, έτσι... Σένα τοῦ πάτο σας σὲ κάθε ώραιο κι' ἄγνο;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Ναι, έτσι... Σένα τοῦ πάτο σας σὲ κάθε ώραιο;

(Κνττάζοντας μελαγχολικά τὸ δαχτυλίδι του, φυσηρότερη σιγα-σιγα).—Καὶ δέν μην μένεις ἀτέ δηλατή την ιστορία, πια μόνο μάτι τὸ δαχτυλίδι.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Μον ἐπιτρέψτε νὰ δω τὸ δαχτυλίδι σας;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μάλιστα.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Είναι ἀμέθυστος; Ο ΚΟΜΗΣ.—Βέβαια.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Τι γιλρό χρόνια! Είναι σὰν τὸ ζῷον τῶν ματιῶν της, δέν είναι ἔτσι;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μά... πῶς τὸ ζέρετε;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Σᾶς τὸ γάρισσα πολλάτε μια παραμονή Πρωτοχρονίας, όπως ἀπόψε, ή γυναῖκα ζεστεῖν τοῦ πάτο τοῦ πολὺ σᾶς πούλασται.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μά... πῶς τὸ ζέρετε;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Σᾶς τὸ γάρισσα πολλάτε μια παραμονή Πρωτοχρονίας, όπως ἀπόψε, ή γυναῖκα ζεστεῖν τοῦ πάτο τοῦ πολύ πούλασται.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Οι γυναῖκες της ζεστασής της πούλασται;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—“Ηταν μιὰ μά-

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δέν θὰ φύγηση ποτὲ πεινάσθητε;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Την συγχωρεῖτε, αὐτὴν πού σᾶς σὲ κάθε ώραιο;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Ναι, έτσι... Σένα τοῦ πάτο σας σὲ κάθε ώραιο;

(Κνττάζοντας μελαγχολικά τὸ δαχτυλίδι του, φυσηρότερη σιγα-σιγα).—Καὶ δέν μην μένεις ἀτέ δηλατή την ιστορία, πια μόνο μάτι τὸ δαχτυλίδι.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Μον ἐπιτρέψτε νὰ δω τὸ δαχτυλίδι σας;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μάλιστα.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Είναι ἀμέθυστος; Ο ΚΟΜΗΣ.—Βέβαια.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Τι γιλρό χρόνια! Είναι σὰν τὸ ζῷον τῶν ματιῶν της, δέν είναι ἔτσι;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μά... πῶς τὸ ζέρετε;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Σᾶς τὸ γάρισσα πολλάτε μια παραμονή Πρωτοχρονίας, όπως ἀπόψε, ή γυναῖκα ζεστεῖν τοῦ πάτο τοῦ πολύ πούλασται.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Οι γυναῖκες της ζεστασής της πούλασται;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—“Ηταν μιὰ μά-

ταυτικά φιλάροφοι γυναίκα, μιά γυναίκα πού τιμωρήθηκε σχληρά... Τη λέγανε Λουζά Ντε Μίλεργι.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Την γνωρίζατε; Πώς ξέρετε τ' όνομά της; Πέστε μου ποιά είναι; Την βλέπετε; Ζή;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Ο Θεός την τιμώρησε όποις της άξεις. Είνε τώρα μιά πάληνόργα, ή όποια πονάει λουλούδια στον δρόμον.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Είνε συνάδειρός σας;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ, (*συκινόντας κοντά του*).—Τά μάτια της έγιαν την λάμψη τους και την ώμωρα τους, άλλα έχουν πάντα τόχρωμα τοις άμεστάνοις. Ιάκωβε!...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Λουζά, είσαι σού!

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Είναι έγω. Ελεῖς πώς έχω γίνει, Ιάκωβε; Είμαι ή γελούσαριά της γυναίκα που άγαπήσεις.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Είσαι η λεγή της είκονα, θαυμασμένη... Θεέ μου, μιδί φαίνεται ότι δινεμενούμενοι...

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Καλά μ' έτυμορήσεις ο Θεός. Είμαι πενήντα πάντες έτοντα και φάνιουμα εθόδωμαντα. Τι δινοτεία ίπτερεια από τον καιρό πολλεῖς νά μέ δής? Έγκατατέλευτα έφαντα πού μ' έλάτερεν, τον ήσσον έποικος νά μέ παντερετής για ν' ακούσειν ήσσον τερζούτη. Τι ίπτερεια μ' αντόν: "Ήθελε νά έχειται λειτητή την ώμωρα που με πονάνει, άλλος, Με πονάνεις..."

Ο ΚΟΜΗΣ.—Φτωχή μου Λουζά!...

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Με λιγάδια άλσιν; Και θυμος ήσερα όταν σ' έγκατατέλευτα, δια φεγύντας έταιρα μαζί μου τή λογή σου, την καρδιά σου, ότι σε κατάστρεψα για πάντα. Μετάνωσα γι' αιτού, άλλα ποιά άργα. Μίσουσα τὸν έαντο μου. Και κατάντησα τώρα στά γεράματα, νά πονάδι λουλούδια στούς δημόσιους...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πώς δέν σε γνώρισα μέσωσα, μόδις ήσσες; Λουζά;

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Έγινα τόσο άγνωστη.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Κι' έγω άλλαξα τόσο!

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Έγω ζητεις νά σε άγνωστοισίσ αέρεσ; Ποιδίς άλλος είνε τόσο καλός στόν κόσμο άπως έστι, Ίακωβο;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Κακιένη μου Λουζά! Άγάπη μου!...

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Ίακωβε, σού σε κατάστρεψα δηλη σου τή λογή. Δέν με μισοίς;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Υπόφερες πολὺ και σιγχωρώ. (*Μπάνεις δ' όνηρότης*).

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Κύριε, τό δεύτερο είνε έτους.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Καλά. Πέτρο. Μπορεις να μάς σεβδίσης.

(*Ο υπηρέτης φεύγει*).

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ.—Ίακωβε, αφησέ με να φύγω.

Ο ΚΟΜΗΣ, (*άγκαλιάσοντας την*).—Δέν θα φύγης ποτέ πειά. Έλα να καθήσουσα στό τραπέζι. Θύ παντερτούμε σε λίγες μέρες. Καλλιό άργα, παρό ποτε.

(*Η άνθρωπολίς κλαίγοντας από συγκίνηση κάθεται στό τραπέζι, πλάι στον κόμην. Συγχρόνως ματιένει κι' δ' ύπνορέτης και θέλει νά σεβδίση περώνα στόν κυρό του*).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Όξι, όχι. Πέτρο. Σεβδίσισ πρώτα τήν κυρία. Αλιθεία, Πέτρο, δεν σου τό είχα είπε. Ήσσον παντερεμένος. Άλλα ή γυναίκα που μέ είχε έγκατατέλευτα για τόν καύσο μου γαρατήρα. Αναγάπατηκε νά γίνη άνθρωπος. Κι' ο Θεός μοι τήν ξανάστησε άποντα. Με σιγχωρεῖ, θέλει νά μείνει μαζί μου. Και τώρα πρέπει νά τήν περιποιήσαμε πάντα κι' οι δύο μας, για να ξεχάστε δύο άσσα ποτέρες... Έννοεις;...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τό μιαλό τής γυναίκας μοιάζει με άνεμούντο πού είναι στήν κορφή ήντος βουνού και πού τόν γνωρίζει άλσινά δέρας.

Α Φ Ε Ρ Η Ο Ν Τ Ω Φ ι.

— Μή ζητάτε άπο τόν πρόστον έρωτα νά κρατήση μιστιστής. Εχει τόση χαρά, πού είνε άναγκη νά ξεσπάση, γιατί άλλοιδη θύ σας πνίξη.

— Ό έρωτας είνε δι βασιλής τῶν νέων και δι τύρων τῶν γενότων.

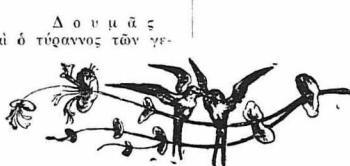
Α ον δ ο δ ί ι ο ος Ι Β'.

— Μή γάπατες άπο τούς άλλους παρά λιγάτερα από δύο θάλασσες έστι γάρ χάρι τους.

Κ ο ν τ ο ο σ ε

— Τά πλούτη κάνουν τή γυναίκα αλάσσονται, ή ώμωρα ποτηπή κα κα ή δοσχημα μισητή.

Β ο λ τ α ι ο σ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

"Οταν έκλεισε, τό βράδι, ή μίτρινα τών δώρων τής Πρωτοχρονιάς, πίσω από τά σκοτεινά της πρισταλά, έγινε μιά τρανή συνυπομοιά.

"Αρχηγός της συνανθρωπίας ήταν μια μεγάλη κούνια, με ζαντινά απλιά, με γαλανά μάτια, γεμάτα καλιωσην και με κατασκόνια μάγινα, πού καθώς μιλούσε στό λαι τον άλλων παιγνιδιών, κοκκινίζαν διλούνε περισσότερο από τό θυμό της.

"Η μεγάλη κούνια άρχισε νά μάλλινη έτεινε :

— Σύντροφαν! Μήν ζεχνάτε, πώς αδριό ξημερώνετε. Πρωτοχρονιά πά πώς διλούσι μας φύλων και νά δασκαλέψουμε μαζύ τους. Και θυμος αινός δ' τύμνοντος μά ξέρουσα πά σχεδόνα πλευράνε τέτοια ημέρα που είναι, μέσα στη σκοτεινή αιτή φυλακή. Επίσης, πάς κανείς από σας δέν θ' έναρχη τή πατατάση αιτήν της έλειψηθρίας μας και θη διοι θα θανατήσετε νά δαφατεπούνες από τη φινιάση μας και νά πάινε νά συναντήσετε νά μαρτεπούνετε.

— Μάλιστα! Μάλιστα! Νά δραπετεύσουμε...., φώναξε μ' ένα στόμα δύος δ' λαδός της βριτονίας.

— Έγώ θα πάω — είτε η μεγάλη κούνια — σ' ένα φωτόνι, ζεκύλινο πορτάρι, πού είχε σταματήσει τό πρώι στό πεζοδρόμιο και δέν ζεκύλινούσε τά μάτια τοι απόταν μον. Ή μητέρα του θυμού, πού ήταν βιαστική νά πάρει νά ξενοδούληψη, τώπιας απάντων από τό χέρι, τό μάλλινο πού και τό τράβηξης μαρούν, ένων έκεινο έλαγης άταργητά πούλησε τον έρωτα της περιφέρειας σε μέρη το χέρι. Μά ζενίνος τον είπε μέ τόπον : «Πάμε, παύδι μου. Αιτών είνε παραβάτη παγνίδια. Καθώς έφερεν δι μαρούς μον φίλος, μονφρέζ μια τελεταία ματιά και μον είπε : «Πότε θα φθίνει νά μέ βροής, κατέ μον Πιερόδροτο; Τό σπιτάλι μας είναι σ' έναν έντονο, κάπως από τήν Αραρότο, κατά μη μαμά, πού είνε πολὺ καλή, θύ σον δύστη γίνεται. Ακούν, κατέ μον Πιερόδροτο; Θύ σε πεπονών...». Λοιπόν έγω θά πάω στό μαρού μον φίλο. Όποιος και νά είναι θά τόν βρώ.

— Έγώ θα πάω σ' ένα φωτόνι άγοράκι, πού είχε σταματήσει τό πρώι στό πεζοδρόμιο μον... είτε ένας Πιερόδροτος.

— «Πάμε, παύδι μου. Αιτών είνε παραβάτη παγνίδια. Δέν είνε για μά μαζ...». Και τό τράβηξης μαρούν, καθώς έφερεν δι μαρούς μον φίλος, μονφρέζ μια τελεταία ματιά και μον είπε : «Πότε θα φθίνει νά μέ βροής, κατέ μον Πιερόδροτο; Τό σπιτάλι μας είναι σ' έναν έντονο, κάπως από τήν Αραρότο, κατά μη μαμά, πού είνε πολὺ καλή, θύ σον δύστη γίνεται. Ακούν, κατέ μον Πιερόδροτο; Θύ σε πεπονών...». Λοιπόν έγω θά πάω στό μαρού μον φίλο. Όποιος και νά είναι θά τόν βρώ.

"Ενας σιδηρόδρομος, με πολλά βαγόνια, πού έκανε τό γύρο τής βιτρίνας, σαν μάσονα τή συνυπομοιά, σφράξει διγανά και είπε :

— Σύμφωνος κι' έγω. Νά δραπετεύσουμε. Έγώ θα νά πρωματική σαν διλατάνως σ' τήν πρώι μαρούσα, με τή δύοταν γνωρίστηκαν έδος σαν σιδηρόδρομο, σάν μάσα, δέν μπορούσαν τήν πρώι μέρα, σαν έμενα, δέν θηβελαν έπωτε στόν κόσμο. Και δια πατέσανε μέ μένα, τά πρώι μαζύ, δηλη τήν ήμερα. Θά πάω στόν πρώι μέραν περισσότερο, πάντας περισσότερο.

"Όλα τά παγνίδια τής βιτρίνας, ζώα, καραγκαδημερές, αιντοκίνητα, σθονήσες, τόπια, συμφύτρωναν νά τόν πρώι μέρα ή τήν πρώι μέρα της φιλενάδας, πού είχε γνωστήσει τήν ήμερα από την πρώι μέραν περισσότερο.

Τό πρώι τής Πρωτοχρονιάς, δύλα τά φωτών παιδιά παντάλια ζεντνήσαν με γέλια και χαρές. Και οι μανωλές τους, πού τάβλισαν έπωτε τό περισταλό τής βιτρίνας.

Σέ λίγο ή βιτρίνα αδειασε. Και σέ λίγο άλσιν ήταν τά φωτών παιδιά πού έπωτε τήν πρώι μέραν περισσότερο.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Μιά γυναίκα ώραια θύ σε προδώσιμη.

— Μιά γυναίκα άσχημη δέν θά σου άρεση.

— Μιά γυναίκα πλούσια θύ σε κινθερνά.

— Μιά γυναίκα φτωχή θύ σε καταστρέψη.